

Arrest

nr. 287 540 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2000.

1.2. Verzoeker dient op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 2 september 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pasthun origine te zijn, geboren in het dorp Jow Dara, Deh Bala district, Nangarhar provincie. Kort na uw geboorte vertrok u naar Pakistan waar u 12 jaar verbleef totdat u terugkeerde naar uw geboortedorp en er verbleef tot aan uw vlucht. Eens terug in Afghanistan ging u naar de moskee om te studeren. Daesh beval de imam van uw moskee om studenten naar hen te sturen om mee jihad te voeren. Daesh kwam vier keer per maand naar de moskee om de imam te bedreigen, u werd zelf nooit persoonlijk door Daesh gevraagd deel te nemen aan de jihad. Veel studenten vertrokken na de boodschappen van Daesh, inclusief uzelf. Eens in Europa vernam u van uw vader dat de moskee waar u studeerde vernield werd en er veel doden vielen.

U vertrok van Afghanistan naar Iran. Van daaruit zette u uw reis verder naar Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, kwam u via FR naar België. U bereikte België op 2 november 2019. Op 13 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst** in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u leugenachtige verklaringen opgaf omtrent uw leeftijd. Bij uw registratie voor een verzoek om internationale bescherming op 8 november 2019 gaf u aan 19 jaar te zijn waardoor uw geboortedatum op 2000 werd vastgesteld. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 1 september 2020 gaf u dan weer aan 17 jaar te zijn, wetende dat er op uw asielaanvraag 20 jaar werd genoteerd (NPO, p. 3). U gevraagd hoe het kwam dat u eerder aangaf 20 jaar te zijn zei u dat ze u in het centrum voor uw asielzaak uitlechten toen u zei 17 jaar te zijn. Ze zouden u daar gezegd hebben dat u 19 of 24 jaar was en dat u naar een machine gebracht zou worden om uw leeftijd te bepalen. Volgens u werd er vervolgens opgeschreven dat u 19 jaar oud was en dat u wachtte om opgeroepen te worden voor een leeftijdsbepaling, maar hier nooit een uitnodiging voor kreeg (NPO, p. 3). De DVZ is zeer goed op de hoogte van de gevolgen die minderjarigheid met zich meebrengen en weten dan ook dat het niet aan hun is een interpretatie te geven aan de door u opgegeven leeftijd en dat het niet aan hun is die leeftijd te wijzigen zonder leeftijdsbepalende test. Indien een verzoeker aangeeft minderjarig te zijn en daaraan wordt getwijfeld wordt er inderdaad een leeftijdstest uitgevoerd, in de tussentijd wordt de persoon in kwestie als minderjarig beschouwd tot de uitslag van de test bekend is. Indien u zelf aangaf minderjarig, in uw geval 17 jaar, geweest te zijn ten tijde van uw aanmelding bij de DVZ dan zou dit zo in uw registratie gestaan hebben. Uw verklaringen hierover trekken uw geloofwaardigheid alvast in twijfel daar uw verklaringen niet overeenkomen met de gekende werkwijze van de DVZ. U heeft met andere woorden ofwel bij de DVZ ofwel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wetens en willens een foutieve leeftijd opgegeven om vervolgens de werking van de DVZ in twijfel te trekken. Deze vaststellingen doet vermoeden dat u de asielinstanties wilde misleiden en doen reeds in deze fase een ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

In casu werd er verder vastgesteld dat u geen duidelijke en chronologische weergave kon geven van uw verblijfplaatsen waardoor u de verificatie van uw recente herkomst bemoeilijkte. Gezien de door u opgegeven lage scholingsgraad werd er op verschillende manieren gepeild naar uw verblijfplaatsen, maar dan nog sloeg u er niet in om hier duidelijkheid en consistentie in te brengen. Uit uw taskara bleek dat u deze ontvangen zou hebben op de 12e van de eerste maand in 1398 (= 1 april 2019 in de Gregoriaanse kalender) en u zou die gekregen hebben net voor uw vertrek uit het land (NPO, p. 4). U zei drie jaar in Afghanistan gewoond te hebben en daarvoor 12 jaar in Pakistan (NPO, p. 4). Er werd u gevraagd wat u deed na de drie jaren in Afghanistan, waarop u steeds iets zei maar nooit een concreet antwoord bood op de vraag zelf (NPO, p. 4). Er werd u dan maar gevraagd in welk jaar u Pakistan verliet waarop u vlot zei dat dat in 2014 was. Vervolgens werd er u dan ook gevraagd waar u dan de

daaropvolgende zes jaren verbleef waarop u reageerde dat u van 2015 tot 2017 in Afghanistan verbleef en daarna vertrok. U vervolgens gevraagd wanneer u Afghanistan verliet gaf u weer 2019 aan (NPO, p. 5). U werd gewezen op het feit dat u in dat geval minstens vier jaar in Afghanistan verbleven moest hebben waarop u nogmaals zei dat u 12 jaar in Pakistan verbleef, drie jaar in Afghanistan en daarna vertrok uit het land (NPO, p. 5). Daarna werd er u gevraagd waar u dan verbleef de twee jaren voor uw gesprek op het CGVS op 1 september 2020, waarop u nogmaals verwees naar de jaartallen die u reeds gaf. U wederom uitgelegd dat er twee jaren uit uw tijdlijn ontbraken gaf u wéér dezelfde jaartallen en concludeerde u met te zeggen dat u niet naar school ging en dus niet veel afwist van jaartallen (NPO, p. 5). Opnieuw werd er gevraagd waar u dan was in 2018 en 2019 indien u enkel van 2015 – 2017 in Afghanistan verbleef, maar u zou het niet weten voor die jaren ondanks dat u zei dat u de berekening zelf maakte en die dan ook had verteld (NPO, p. 5). U gewezen op het feit dat u telkens het jaar 2019 aangaf wanneer er u gevraagd werd in welk jaar u Afghanistan verliet bevestigde u nogmaals dat jaartal en zei u dat u na het verkrijgen van uw taskara vertrok. Vervolgens werd er u uitgelegd dat u ofwel langer dan 12 jaar in Pakistan geweest moet zijn, langer in Afghanistan of langer onderweg geweest moest zijn voor uw aankomst in België en werd u gewezen op het belang duidelijkheid te scheppen over de laatste jaren van uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Uiteindelijk gaf u aan dat het zou kunnen dat u ergens langer verbleef, maar dat u buiten Afghanistan en Pakistan nergens anders woonde tot aan uw vlucht (NPO, p. 5). Wat er ook van zij is het niet aan het CGVS om te speculeren over uw verblijfplaatsen, wel is het opmerkelijk dat u bleef vasthouden aan de door u opgegeven jaren, maar dat hier duidelijk een periode in wegviel. Deze tijdlijn is echter cruciaal in het bepalen van uw recente herkomst. Deze vaststelling, gepaard met de frauduleuze verklaringen omtrent uw leeftijd roept vraagtekens op omtrent uw levensloop en werkelijke verblijfplaatsen doorheen uw leven.

Daarnaast liet uw begrip van Afghaanse feestdagen te wensen over. Hierbij was het zeer tekenend dat u geen idee had wat 'Nawroz', het Afghaanse nieuwjaar was (NPO, p. 14). Aangezien u aangaf het land verlaten te hebben kort na het ontvangen van uw taskara, op de 12e van de 1e maand in 1398 (= 1 april 2019) is het vreemd dat u op de vraag of u het land verliet voor of na Nawroz louter aangaf de Afghaanse kalender niet te begrijpen (NPO, p. 5 en 14). Nawroz wordt doorgaans over heel Afghanistan gevierd op de eerste dag van de eerste maand van het nieuwe Afghaanse jaar (= 21 maart) waardoor het dus bevreemdend is dat iemand die verschillende jaren in Afghanistan leefde geen idee had van wat de feestdag was en aangaf het Afghaanse nieuwjaar niet te vieren. Tevens is het opmerkelijk dat u uw eigen vlucht helemaal niet kon linken aan het vieren van het Afghaanse nieuwe jaar aangezien u kort na Nawroz vertrokken moet zijn (na ontvangst taskara op de 12e van de eerste maand). Gepeild naar algemene Afghaanse feestdagen bleken uw reacties ook zeer vaag en verwarrend. Zo vroeg u eerst of u de maanden moest opnoemen, nadat de vraag herhaald werd over de Afghaanse feestdagen zei u louter dat jullie 'vierden' (NPO, p. 14). Er werd u dan ook gevraagd welke Afghaanse feestdagen u vierde en toen zei u dat u geen informatie had over de data, maar dat u louter wist dat u vierde. Ook op de vraag welke feestelijkheden u dan vierde kaatste u de vraag terug met de zinsnede 'in welke zin?'. U dan nogmaals gevraagd voor welke gelegenheden er specifiek gefeest werd, los van de data, zei u dat u de nationale dag van Afghanistan, Onafhankelijkheidsdag, vierde waarop mensen zwaaiden met Afghaanse vlaggen. Er moesten met andere woorden veel vragen gesteld worden vooraleer u de naam van één feestdag kon opnoemen. Uw beperkte kennis over Afghaanse feestdagen in het algemeen, maar meer specifiek uw gebrek aan kennis over Nawroz en het feit dat u kort daarna vertrok, trekt uw verblijf in Afghanistan zeer in twijfel.

Ook uw kennis over het district en uw eigen dorp kon niet overtuigen. Al gauw bleek u helemaal in de war over het onderscheid van uw district versus uw dorp. Zo gaf u namen van verschillende dorpen van het district, inclusief de locatie van het districtshuis, wanneer er u gevraagd werd naar hoe groot uw dorp was. Ter controle werd er u dan ook gevraagd of al de dorpen die u noemde effectief deel uitmaakten van uw dorp, Jow Dara, wat u bevestigde (NPO, p. 13). U werd gevraagd hoeveel mensen of huishoudens er in Jow Dara woonden waarop u wederom aangaf dat de dorpen die u net noemde deel uitmaakten van Jow Dara. Uiteindelijk werd er u nogmaals gevraagd of al de dorpen die u noemde deel uitmaakten van uw eigen dorp dan wel uw district waarop u aangaf dat het de dorpen waren op weg naar het districtshuis. U had duidelijk niet door dat u zich meermaals vergiste daar er opnieuw gevraagd werd of er dorpen waren die deel waren van uw dorp waarop u louter antwoordde met de vraag: 'bedoelt u de grote dorpen?' (NPO, p. 13). Uw verklaringen omtrent de omliggende dorpen rondom het uwe in uw district kwam dan ook ingestudeerd over daar u uw eigen verwarringen niet eens opmerkte. Tevens is het opmerkelijk dat u misschien wel op de hoogte was van de omliggende districten, maar er verder niets over wist ondanks het feit dat uw vader wel eens in de omliggende districten kwam met zijn job als chauffeur. U zei dat u nooit met uw vader sprak over de plekken naar waar hij ging met zijn auto omdat u studeerde en de focus enkel daarop lag (NPO, p. 11). Uw kennis

over de omliggende gebieden was dus wel zéér beperkt voor iemand die verschillende jaren op dezelfde plek woonde en op zich wel op de hoogte bleek te zijn van al de omliggende districten, inclusief degene die wat verder van uw eigen dorp lagen, maar hier dan verder helemaal niets over wist. Hetzelfde deed zich voor wanneer er u gevraagd werd naar de districtshoofden die actief waren toen u in de regio woonde. U wist wel de naam van het districtshoofd die de positie bekleedde toen u er nog was en zelfs diens voorganger, maar zodra er meer over deze personen gevraagd werd kon u geen extra informatie geven. Zo wist u niet in welke periodes deze mannen districtshoofd waren en waarom Haji Saswali werd vervangen door Hassan Usmanzai (NPO, p. 19). Al de bovenstaande vaststellingen wijzen op een ingestudeerd karakter van deze kennis en leek geen kennis te zijn vergaard uit eigen belevenissen.

Bovenal was uw kennis over de veiligheidssituatie in het district ondermaats en deed dan ook volledig afbreuk aan de door u beweerde recente herkomst uit Deh Bala, Nangarhar. Volgens u trok de taliban volledig weg met de intrede van Daesh in het district (NPO, p. 16). U ging verder met de bewering dat er helemaal nooit gevochten werd tussen de taliban en Daesh. Twee stellingen die compleet onwaar zijn (zie administratief dossier). Over de situatie in uw dorp in het jaar voor uw vertrek gaf u louter aan dat het water werd afgesloten door Daesh (NPO, P. 18) en toen er u later gevraagd werd wat er buiten het afsluiten van het water en de aanslag op de madrassa (die plaatsvond na uw vertrek uit het land) nog gebeurde in het jaar voor uw vertrek verwees u naar een aardbeving. U vertelde dus niets over veiligheidsincidenten wat toch eigenaardig is voor iemand die beweerde afkomstig te zijn uit een district met serieuze veiligheidsrisico's. U dan expliciet gevraagd over de veiligheidssituatie in de jaren voor uw vertrek sprak u enkel over checkpoints die onbemand geraakten na de ontvangst van dreigbrieven (NPO, P. 20). Vervolgens werd er gevraagd of er nog iets anders gebeurde waarop u op uw beurt gewoon vroeg om uw dossier grondig te onderzoeken en dat u een vredevol leven wenste te leven (NPO, p. 20) en dus wederom geen veiligheidsincidenten vermeldde. Toen er u gevraagd werd of er gevechten waren in uw district in de laatste jaren voor uw vertrek zei u van niet. Volgens u kon niemand tegen Daesh vechten omdat ze op elk moment konden aanvallen (NPO, p. 20-21). U vervolgde uw verklaringen met aan te geven dat de overheid Daesh-leden ving en meenam naar de gevangenis, maar wanneer er u onmiddellijk na die initiële stelling gevraagd werd wanneer Daesh werd aangevallen door de overheid en wanneer de overheid ze kon vangen en naar de gevangenis kon brengen zei u dat zo iets nooit gebeurde. De politie en Daesh zouden één keer gevochten hebben in de regio van Ahmad Khel, maar dat zou enkel een uitwisseling van schoten geweest zijn. Of Daesh dan ook verliezen leed, aan de hand van leden die gedood werden, zei u dat u daar geen informatie over had omdat u niet voor de overheid werkte (NPO, p. 20). Opnieuw stonden uw verklaringen haaks op de beschikbare informatie uit uw district. Van iemand die verschillende jaren in een turbulent gebied woonde qua gevechten en waarvan de vader doorheen heel het district en naar andere districten reed, en dus veel informatie kon vergaren van zijn passagiers onderweg, is het compleet ongeloofwaardig dat hij verklaringen aflegde die zo hard afwijken van de werkelijke situatie daar er veel doden vielen aan de kant van de taliban, Daesh en de overheid in de jaren dat u beweerde in Deh Bala gewoond te hebben.

Na confrontatie met het feit dat er reeds twijfels waren over uw verblijf in Afghanistan de laatste jaren voor uw komst naar België bleef u erbij de waarheid verteld te hebben. U werd er tevens mee geconfronteerd dat uw district veel geweld en gevechten kende terwijl volgens u Daesh gewoon de macht had en er verder niets gebeurde waarop u zei dat u geen 'casual gevechten' noemde waarbij er gewoon heen en weer geschoten werd zonder doden tot gevolg. U zei dat u een echt gevecht zag als incidenten waarbij er veel doden vielen, een incident zonder doden zag u dus niet als een gevecht. Een opmerkelijke uitspraak aangezien u kort daarvoor zei dat de politie maar één keer gevochten zou hebben met Daesh en dat dit slechts een uitwisseling van schoten was, u sprak zichzelf dus tegen. Ook werd u erop gewezen dat er wel degelijk informatie beschikbaar is waarbij er doden vielen aan beide kanten, inclusief Daesh-leden, waarop u zei dat u enkel vertelde wat u zelf zag en dat niemand nog opkeek van een gevecht omdat het dagelijkse kost was in Afghanistan. Daarna werd er dan ook de pertinente opmerking gemaakt dat u voordien aangaf het grootste deel van uw in leven in Pakistan doorgebracht te hebben en dat zulke gevechten voor u dus niet normaal waren, er werd u bovendien duidelijk gemaakt dat u ook zaken mocht vertellen die u hoorde maar misschien niet zag. U bleef er echter bij dat uw grootste probleem de blokkade van de watertoevoer was (NPO, p. 22). Tijdens de confrontatie werd er u duidelijk gemaakt dat er geen geloof werd gehecht aan uw recente herkomst en u werd erop gewezen dat het op zich niet erg was als u rechtstreeks van Pakistan kwam, tenzij u over uw verblijf in Afghanistan loog wat wel een negatief gevolg kon hebben voor uw beslissing (NPO, p. 22). Ondanks een overleg met uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud en na de confrontatie bleef u bij uw voorgaande verklaringen. Uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt echter dat er enorm veel gevochten werd in Deh Bala, Nangarhar door zowel de taliban, Daesh als de overheid. Uw verklaringen over de situatie in uw district zijn alles behalve

consistent met de bijgevoegde informatie waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw recente herkomst uit Deh Bala, Nangarhar.

Verder dient er opgemerkt te worden dat ook de beschrijving van de situatie in Deh Bala die u van uw ouders vernomen zou hebben niet strookt met de beschikbare informatie. Vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 1 september 2020 had u contact met uw ouders en zou Daesh nog steeds aanwezig zijn in de regio en zouden ze jonge mensen verhinderen naar de madrassa te gaan (NPO, p. 6 en 7). In november 2019 was Daesh echter zo goed als volledig verdreven uit Nangarhar en hoewel ze niet volledig wegbleven blijkt duidelijk dat hun aanwezigheid en activiteiten, vooral die in persoon, sterk gelimiteerd waren (zie info in uw administratief dossier). Het feit dat u verklaarde dat Daesh nog steeds zo aanwezig was in Deh Bala, Nangarhar én zich daarbij bemoeide bij het dagelijkse leven in het dorp, op het moment dat u met u uw ouders contacteerde midden 2020 doet dan ook twijfels ontstaan over de verblijfplaats van uw ouders en of u überhaupt wel iemand kent die in Deh Bala verblijft. Met deze verklaring komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

De ongeloofwaardigheid van het door u opgehangen asielrelaas wordt bovendien versterkt door de onderstaande vaststellingen.

Om te beginnen bleek dat u geen individuele, persoonlijke vrees koestert ten aanzien van Daesh. Volgens u kwam Daesh wel eens naar de moskee waar u studeerde om de studenten hen te laten vervoegen bij hun jihad. Het was echter de imam die bedreigd geweest zou zijn door Daesh en indien hij niemand zou laten deelnemen dan zouden ze hem vermoorden. U gaf zelf aan dat Daesh u nooit persoonlijk vroeg jihad te voeren, maar dat ze altijd naar de imam van de moskee gingen (DVZ vragenlijst d.d. 10/03/2020). Er is hier in uw hoofde met andere woorden geen sprake van een persoonlijke vrees.

Na uw vertrek zou Daesh de madrassa, moskee beschadigd hebben. De reden van deze aanslag was dezelfde reden waarom u het land verliet namelijk omdat Daesh de imam beval studenten te sturen om deel te nemen aan de jihad, maar dat de imam weigerde dit te doen (NPO, p. 17). Hoewel de dreigementen die de leden van Daesh uitte aan de imam van uw madrassa de reden waren voor u om het land te verlaten is uw kennis over de aanslag van Daesh op de madrassa zeer beperkt. U wist enkel dat het gebouw volledig werd vernield, maar op de vraag hoe het werd beschadigd zei u dat het werd beschadigd omdat zoveel studenten vertrokken en niet hoe het werd beschadigd. Na verschillende keren gevraagd te hebben hoeveel mensen er omkwamen zei u uiteindelijk dat iedereen die naar het gebed kwam, zo een 50 tot 60 mensen, omkwam. U wist niet of er overlevenden of gewonden waren ondanks het feit dat u uw vader aan de telefoon sprak over dit incident. Volgens u zou er over dit incident niet gesproken worden tussen Afghanen onderling in het opvangcentrum en zou u dus uit die hoek geen extra informatie kunnen vergaren. Ook van uw vader zou u geen informatie meer gekregen hebben want u zei dat u uw vader niet meer sprak wanneer er u gevraagd werd wat er gebeurde na de aanval (NPO, p. 17-18). Die laatste stelling is dan ook opmerkelijk omdat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u uw familie nog twee keer kon bereiken sinds u in België woonde (NPO, p. 6) en u uw vader al sprak over het incident toen u in Frankrijk was (NPO, p. 17). Wat er ook van zij is het merkwaardig dat u wel op de hoogte was van een incident van deze schaal, maar verder helemaal geen informatie daarover kon delen. Door uw gebrek aan kennis over dit incident dat een directe link heeft met uw redenen van vertrek komt uw volledige vluchtaanleiding op de helling te staan.

Zoals aangegeven kan er geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in Deh Bala hebben voorgedaan aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Deh Bala, Nangarhar heeft verbleven. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelede taskara, uitgegeven op de 12e van de 1e maand 1398 (= 1 april 2019), is niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Er dient gewezen te worden op de prevalentie

van corruptie en documentenfraude van Afghaanse documenten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waardoor de bewijswaarde van dit document zeer gering is. De enveloppe die u neerlegde toont uw herkomst en / of problemen aldaar niet aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 1 september 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en

overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Uit een lezing van het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middel gaat verzoeker in op de “*waarachtigheid van de afgelegde verklaringen*”. Hij verschaft een uitgebreid theoretisch kader omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen, het voordeel van de twijfel en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke stukken in Afghanistan, waarbij de commissaris-generaal bovendien toch geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan. Verzoeker stelt formeel achter zijn verklaringen te blijven staan, dewelke waarachtig zijn, en stelt dat het verzoek om internationale bescherming vanuit dit referentiekader moet worden geïnterpreteerd. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal uit bepaalde details conclusies trekt over zijn verzoek om internationale bescherming. Verder hekelt hij het subjectieve karakter van de argumentatie van de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt dat onder geen beding kan worden getwijfeld aan zijn herkomst.

In een tweede middel gaat verzoeker in op de weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker geeft hierbij een theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van het begrip daden van vervolging.

Verzoeker benadrukt dat hij werd gerekruteerd door Daesh, waarbij kan worden aangenomen dat hij blijvend zal worden gevisieerd omwille van zijn “politieke overtuigingen”. Hij geeft aan dat Daesh op heden opnieuw aan terrein wint in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat Daesh actief rekruteerden in de regio van verzoeker, zodat moet worden aangenomen dat hij een reëel risico op vervolging loopt.

In een derde middel gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker geeft hierbij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij tevens wijst op de omkering van de bewijslast ingeval van reeds ondergane vervolging of ernstige schade (artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet). Hij geeft aan dat hij op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in zijn herkomstland. Verzoeker wijst erop dat Daesh initiatieven hebben genomen richting verzoeker, waarbij de macht van Daesh in de afgelopen maanden is gegroeid.

Hij verwijst naar de actuele situatie in Afghanistan, waarbij in verschillende actuele rapporten te lezen valt dat verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een terugkeer. Hij verwijst hierbij naar het advies van UNHCR om geen Afghanen terug te sturen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal dit advies niet langer volgt en meent informatie te hebben dat er een verminderd risico is voor een terugkerende vluchteling. Verzoeker verwijst naar EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022 en stelt dat er nog steeds een risico op een burgeroorlog bestaat. Tevens wijst hij op de gevechten met ISKP.

Verzoeker verwijst naar diverse nieuwsartikelen en rapporten en stelt dat de situatie als objectief gevaarlijk kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt verder dat hem torenhoge kosten te beurt zullen vallen, die hij – mede gelet op de werkloosheidsgraad – niet zal kunnen dragen. Er zal sprake zijn van een gebrek aan een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Afghanistan, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft aan dat: *"Er wordt niet in concreto aangetoond naar welk gebied in Afghanistan Verzoeker zou moeten worden teruggestuurd en dus werd de specifieke veiligheidssituatie niet nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften. De gevolgen en levensomstandigheden van Verzoekers met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie als afgewezen asielzoeker werden niet onderzocht"*. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn onbetwiste militair profiel.

In een volgend onderdeel geeft verzoeker aan dat er actueel geen veilig intern vluchtalternatief in Afghanistan voorhanden is.

Verzoeker concludeert dat hij wel degelijk de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten bekomen. Hij verwijst hierbij nog naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA: *Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022*
- EUAA *Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- EASO *Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden geviséerd door Daesh, omwille van een poging tot gedwongen rekrutering via de imam van de madrassa. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas op grond van twee overwegingen, met name: (i) omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich aldaar volgens verzoekers verklaringen hebben voorgedaan en (ii) de verklaringen omtrent de voorgehouden vluchtmotieven niet afdoende of geloofwaardig zijn.

5.1.3. Wat betreft het recente verblijf in de door verzoeker voorgehouden regio van herkomst – met name het dorp Jow Dara, in het district Deh Bala, in de provincie Nangarhar – treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat:

“Vooreerst dient gesteld te worden dat u leugenachtige verklaringen opgaf omtrent uw leeftijd. Bij uw registratie voor een verzoek om internationale bescherming op 8 november 2019 gaf u aan 19 jaar te zijn waardoor uw geboortedatum op 2000 werd vastgesteld. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 1 september 2020 gaf u dan weer aan 17 jaar te zijn, wetende dat er op uw asielaanvraag 20 jaar werd genoteerd (NPO, p. 3). U gevraagd hoe het kwam dat u eerder aangaf 20 jaar te zijn zei u dat ze u in het centrum voor uw asielzaak uitlechten toen u zei 17 jaar te zijn. Ze zouden u daar gezegd hebben dat u 19 of 24 jaar was en dat u naar een machine gebracht zou worden om uw leeftijd te bepalen. Volgens u werd er vervolgens opgeschreven dat u 19 jaar oud was en dat u wachtte om opgeroepen te worden voor een leeftijdsbepaling, maar hier nooit een uitnodiging voor kreeg (NPO, p. 3). De DVZ is zeer goed op de hoogte van de gevolgen die minderjarigheid met zich meebrengen en weten dan ook dat het niet aan hun is een interpretatie te geven aan de door u opgegeven leeftijd en dat het niet aan hun is die leeftijd te wijzigen zonder leeftijdsbepalende test. Indien een verzoeker aangeeft minderjarig te zijn en daaraan wordt getwijfeld wordt er inderdaad een leeftijdstest uitgevoerd, in de tussentijd wordt de persoon in kwestie als minderjarig beschouwd tot de uitslag van de test bekend is. Indien u zelf aangaf minderjarig, in uw geval 17 jaar, geweest te zijn ten tijde van uw aanmelding bij de DVZ dan zou dit zo in uw registratie gestaan hebben. Uw verklaringen hierover trekken uw geloofwaardigheid alvast in twijfel daar uw verklaringen niet overeenkomen met de gekende werkwijze van de DVZ. U heeft met andere woorden ofwel bij de DVZ ofwel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wetens en willens een foutieve leeftijd opgegeven om vervolgens de werking van de DVZ in twijfel te trekken. Deze vaststellingen doet vermoeden dat u de asielinstanties wilde misleiden en doen reeds in deze fase een ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

In casu werd er verder vastgesteld dat u geen duidelijke en chronologische weergave kon geven van uw verblijfplaatsen waardoor u de verificatie van uw recente herkomst bemoeilijkte. Gezien de door u opgegeven lage scholingsgraad werd er op verschillende manieren gepeild naar uw verblijfplaatsen, maar dan nog sloeg u er niet in om hier duidelijkheid en consistentie in te brengen. Uit uw taskara bleek dat u deze ontvangen zou hebben op de 12e van de eerste maand in 1398 (= 1 april 2019 in de Gregoriaanse kalender) en u zou die gekregen hebben net voor uw vertrek uit het land (NPO, p. 4). U zei drie jaar in Afghanistan gewoond te hebben en daarvoor 12 jaar in Pakistan (NPO, p. 4). Er werd u

gevraagd wat u deed na de drie jaren in Afghanistan, waarop u steeds iets zei maar nooit een concreet antwoord bood op de vraag zelf (NPO, p. 4). Er werd u dan maar gevraagd in welk jaar u Pakistan verliet waarop u vlot zei dat dat in 2014 was. Vervolgens werd er u dan ook gevraagd waar u dan de daaropvolgende zes jaren verbleef waarop u reageerde dat u van 2015 tot 2017 in Afghanistan verbleef en daarna vertrok. U vervolgens gevraagd wanneer u Afghanistan verliet gaf u weer 2019 aan (NPO, p. 5). U werd gewezen op het feit dat u in dat geval minstens vier jaar in Afghanistan verbleven moest hebben waarop u nogmaals zei dat u 12 jaar in Pakistan verbleef, drie jaar in Afghanistan en daarna vertrok uit het land (NPO, p. 5). Daarna werd er u gevraagd waar u dan verbleef de twee jaren voor uw gesprek op het CGVS op 1 september 2020, waarop u nogmaals verwees naar de jaartallen die u reeds gaf. U wederom uitgelegd dat er twee jaren uit uw tijdlijn ontbraken gaf u wéér dezelfde jaartallen en concludeerde u met te zeggen dat u niet naar school ging en dus niet veel afwist van jaartallen (NPO, p. 5). Opnieuw werd er gevraagd waar u dan was in 2018 en 2019 indien u enkel van 2015 – 2017 in Afghanistan verbleef, maar u zou het niet weten voor die jaren ondanks dat u zei dat u de berekening zelf maakte en die dan ook had verteld (NPO, p. 5). U gewezen op het feit dat u telkens het jaar 2019 aangaf wanneer er u gevraagd werd in welk jaar u Afghanistan verliet bevestigde u nogmaals dat jaartal en zei u dat u na het verkrijgen van uw taskara vertrok. Vervolgens werd er u uitgelegd dat u ofwel langer dan 12 jaar in Pakistan geweest moet zijn, langer in Afghanistan of langer onderweg geweest moest zijn voor uw aankomst in België en werd u gewezen op het belang duidelijkheid te scheppen over de laatste jaren van uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Uiteindelijk gaf u aan dat het zou kunnen dat u ergens langer verbleef, maar dat u buiten Afghanistan en Pakistan nergens anders woonde tot aan uw vlucht (NPO, p. 5). Wat er ook van zij is het niet aan het CGVS om te speculeren over uw verblijfplaatsen, wel is het opmerkelijk dat u bleef vasthouden aan de door u opgegeven jaren, maar dat hier duidelijk een periode in wegviel. Deze tijdlijn is echter cruciaal in het bepalen van uw recente herkomst. Deze vaststelling, gepaard met de frauduleuze verklaringen omtrent uw leeftijd roept vraagtekens op omtrent uw levensloop en werkelijke verblijfplaatsen doorheen uw leven.

Daarnaast liet uw begrip van Afghaanse feestdagen te wensen over. Hierbij was het zeer tekenend dat u geen idee had wat 'Nawroz', het Afghaanse nieuwjaar was (NPO, p. 14). Aangezien u aangaf het land verlaten te hebben kort na het ontvangen van uw taskara, op de 12e van de 1e maand in 1398 (= 1 april 2019) is het vreemd dat u op de vraag of u het land verliet voor of na Nawroz louter aangaf de Afghaanse kalender niet te begrijpen (NPO, p. 5 en 14). Nawroz wordt doorgaans over heel Afghanistan gevierd op de eerste dag van de eerste maand van het nieuwe Afghaanse jaar (= 21 maart) waardoor het dus bevreemdend is dat iemand die verschillende jaren in Afghanistan leefde geen idee had van wat de feestdag was en aangaf het Afghaanse nieuwjaar niet te vieren. Tevens is het opmerkelijk dat u uw eigen vlucht helemaal niet kon linken aan het vieren van het Afghaanse nieuwe jaar aangezien u kort na Nawroz vertrokken moet zijn (na ontvangst taskara op de 12e van de eerste maand). Gepeild naar algemene Afghaanse feestdagen bleken uw reacties ook zeer vaag en verwarrend. Zo vroeg u eerst of u de maanden moest opnoemen, nadat de vraag herhaald werd over de Afghaanse feestdagen zei u louter dat jullie 'vierden' (NPO, p. 14). Er werd u dan ook gevraagd welke Afghaanse feestdagen u vierde en toen zei u dat u geen informatie had over de data, maar dat u louter wist dat u vierde. Ook op de vraag welke feestelijkheden u dan vierde kaatste u de vraag terug met de zinsnede 'in welke zin?'. U dan nogmaals gevraagd voor welke gelegenheden er specifiek gefeest werd, los van de data, zei u dat u de nationale dag van Afghanistan, Onafhankelijkheidsdag, vierde waarop mensen zwaaiden met Afghaanse vlaggen. Er moesten met andere woorden veel vragen gesteld worden vooraleer u de naam van één feestdag kon opnoemen. Uw beperkte kennis over Afghaanse feestdagen in het algemeen, maar meer specifiek uw gebrek aan kennis over Nawroz en het feit dat u kort daarna vertrok, trekt uw verblijf in Afghanistan zeer in twijfel.

Ook uw kennis over het district en uw eigen dorp kon niet overtuigen. Al gauw bleek u helemaal in de war over het onderscheid van uw district versus uw dorp. Zo gaf u namen van verschillende dorpen van het district, inclusief de locatie van het districtshuis, wanneer er u gevraagd werd naar hoe groot uw dorp was. Ter controle werd er u dan ook gevraagd of al de dorpen die u noemde effectief deel uitmaakten van uw dorp, Jow Dara, wat u bevestigde (NPO, p. 13). U werd gevraagd hoeveel mensen of huishoudens er in Jow Dara woonden waarop u wederom aangaf dat de dorpen die u net noemde deel uitmaakten van uw dorp dan wel uw district waarop u aangaf dat het de dorpen waren op weg naar het districtshuis. U had duidelijk niet door dat u zich meermaals vergiste daar er opnieuw gevraagd werd of er dorpen waren die deel waren van uw dorp waarop u louter antwoordde met de vraag: 'bedoelt u de grote dorpen?' (NPO, p. 13). Uw verklaringen omtrent de omliggende dorpen rondom het uwe in uw district kwam dan ook ingestudeerd over daar u uw eigen verwarringen niet eens opmerkte. Tevens is het opmerkelijk dat u misschien wel op de hoogte was van de omliggende districten, maar er verder niets over wist ondanks het feit dat uw vader wel eens in de omliggende districten kwam met zijn job als chauffeur. U zei dat u nooit met uw vader sprak over de plekken naar

waar hij ging met zijn auto omdat u studeerde en de focus enkel daarop lag (NPO, p. 11). Uw kennis over de omliggende gebieden was dus wel zéér beperkt voor iemand die verschillende jaren op dezelfde plek woonde en op zich wel op de hoogte bleek te zijn van al de omliggende districten, inclusief degene die wat verder van uw eigen dorp lagen, maar hier dan verder helemaal niets over wist. Hetzelfde deed zich voor wanneer er u gevraagd werd naar de districtshoofden die actief waren toen u in de regio woonde. U wist wel de naam van het districtshoofd die de positie bekleedde toen u er nog was en zelfs diens voorganger, maar zodra er meer over deze personen gevraagd werd kon u geen extra informatie geven. Zo wist u niet in welke periodes deze mannen districtshoofd waren en waarom Haji Saswali werd vervangen door Hassan Usmanzai (NPO, p. 19). Al de bovenstaande vaststellingen wijzen op een ingestudeerd karakter van deze kennis en leek geen kennis te zijn vergaard uit eigen belevenissen.

Bovenal was uw kennis over de veiligheidssituatie in het district ondermaats en deed dan ook volledig afbreuk aan de door u beweerde recente herkomst uit Deh Bala, Nangarhar. Volgens u trok de taliban volledig weg met de intrede van Daesh in het district (NPO, p. 16). U ging verder met de bewering dat er helemaal nooit gevochten werd tussen de taliban en Daesh. Twee stellingen die compleet onwaar zijn (zie administratief dossier). Over de situatie in uw dorp in het jaar voor uw vertrek gaf u louter aan dat het water werd afgesloten door Daesh (NPO, P. 18) en toen er u later gevraagd werd wat er buiten het afsluiten van het water en de aanslag op de madrassa (die plaatsvond na uw vertrek uit het land) nog gebeurde in het jaar voor uw vertrek verwees u naar een aardbeving. U vertelde dus niets over veiligheidsincidenten wat toch eigenaardig is voor iemand die beweerde afkomstig te zijn uit een district met serieuze veiligheidsrisico's. U dan expliciet gevraagd over de veiligheidssituatie in de jaren voor uw vertrek sprak u enkel over checkpoints die onbemand geraakten na de ontvangst van dreigbrieven (NPO, P. 20). Vervolgens werd er gevraagd of er nog iets anders gebeurde waarop u op uw beurt gewoon vroeg om uw dossier grondig te onderzoeken en dat u een vredevol leven wenste te leven (NPO, p. 20) en dus wederom geen veiligheidsincidenten vermeldde. Toen er u gevraagd werd of er gevechten waren in uw district in de laatste jaren voor uw vertrek zei u van niet. Volgens u kon niemand tegen Daesh vechten omdat ze op elk moment konden aanvallen (NPO, p. 20-21). U vervolgde uw verklaringen met aan te geven dat de overheid Daesh-leden ving en meenam naar de gevangenis, maar wanneer er u onmiddellijk na die initiële stelling gevraagd werd wanneer Daesh werd aangevallen door de overheid en wanneer de overheid ze kon vangen en naar de gevangenis kon brengen zei u dat zo iets nooit gebeurde. De politie en Daesh zouden één keer gevochten hebben in de regio van Ahmad Khel, maar dat zou enkel een uitwisseling van schoten geweest zijn. Of Daesh dan ook verliezen leed, aan de hand van leden die gedood werden, zei u dat u daar geen informatie over had omdat u niet voor de overheid werkte (NPO, p. 20). Opnieuw stonden uw verklaringen haaks op de beschikbare informatie uit uw district. Van iemand die verschillende jaren in een turbulent gebied woonde qua gevechten en waarvan de vader doorheen heel het district en naar andere districten reed, en dus veel informatie kon vergaren van zijn passagiers onderweg, is het compleet ongeloofwaardig dat hij verklaringen aflegde die zo hard afwijken van de werkelijke situatie daar er veel doden vielen aan de kant van de taliban, Daesh en de overheid in de jaren dat u beweerde in Deh Bala gewoond te hebben.

Na confrontatie met het feit dat er reeds twijfels waren over uw verblijf in Afghanistan de laatste jaren voor uw komst naar België bleef u erbij de waarheid verteld te hebben. U werd er tevens mee geconfronteerd dat uw district veel geweld en gevechten kende terwijl volgens u Daesh gewoon de macht had en er verder niets gebeurde waarop u zei dat u geen 'casual gevechten' noemde waarbij er gewoon heen en weer geschoten werd zonder doden tot gevolg. U zei dat u een echt gevecht zag als incidenten waarbij er veel doden vielen, een incident zonder doden zag u dus niet als een gevecht. Een opmerkelijke uitspraak aangezien u kort daarvoor zei dat de politie maar één keer gevochten zou hebben met Daesh en dat dit slechts een uitwisseling van schoten was, u sprak zichzelf dus tegen. Ook werd u erop gewezen dat er wel degelijk informatie beschikbaar is waarbij er doden vielen aan beide kanten, inclusief Daesh-leden, waarop u zei dat u enkel vertelde wat u zelf zag en dat niemand nog opkeek van een gevecht omdat het dagelijkse kost was in Afghanistan. Daarna werd er dan ook de pertinente opmerking gemaakt dat u voordien aangaf het grootste deel van uw in leven in Pakistan doorgebracht te hebben en dat zulke gevechten voor u dus niet normaal waren, er werd u bovendien duidelijk gemaakt dat u ook zaken mocht vertellen die u hoorde maar misschien niet zag. U bleef er echter bij dat uw grootste probleem de blokkade van de watertoevoer was (NPO, p. 22). Tijdens de confrontatie werd er u duidelijk gemaakt dat er geen geloof werd gehecht aan uw recente herkomst en u werd erop gewezen dat het op zich niet erg was als u rechtstreeks van Pakistan kwam, tenzij u over uw verblijf in Afghanistan loog wat wel een negatief gevolg kon hebben voor uw beslissing (NPO, p. 22). Ondanks een overleg met uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud en na de confrontatie bleef u bij uw voorgaande verklaringen. Uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt echter dat er enorm veel gevochten werd in Deh Bala, Nangarhar door zowel de taliban, Daesh als de overheid. Uw verklaringen over de situatie in uw district zijn alles behalve

consistent met de bijgevoegde informatie waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw recente herkomst uit Deh Bala, Nangarhar.

Verder dient er opgemerkt te worden dat ook de beschrijving van de situatie in Deh Bala die u van uw ouders vernomen zou hebben niet strookt met de beschikbare informatie. Vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 1 september 2020 had u contact met uw ouders en zou Daesh nog steeds aanwezig zijn in de regio en zouden ze jonge mensen verhinderen naar de madrassa te gaan (NPO, p. 6 en 7). In november 2019 was Daesh echter zo goed als volledig verdreven uit Nangarhar en hoewel ze niet volledig wegbleven blijkt duidelijk dat hun aanwezigheid en activiteiten, vooral die in persoon, sterk gelimiteerd waren (zie info in uw administratief dossier). Het feit dat u verklaarde dat Daesh nog steeds zo aanwezig was in Deh Bala, Nangarhar én zich daarbij bemoeide bij het dagelijkse leven in het dorp, op het moment dat u met u uw ouders contacteerde midden 2020 doet dan ook twijfels ontstaan over de verblijfplaats van uw ouders en of u überhaupt wel iemand kent die in Deh Bala verblijft. Met deze verklaring komt uw geloofwaardigheid nog verder op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Deh Bala gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is."

5.1.4. Wat betreft de gedwongen rekrutering door Daesh, treedt de Raad de commissaris-generaal eveneens bij, waar hij stelt dat:

"Om te beginnen bleek dat u geen individuele, persoonlijke vrees koestert ten aanzien van Daesh. Volgens u kwam Daesh wel eens naar de moskee waar u studeerde om de studenten hen te laten vervoegen bij hun jihad. Het was echter de imam die bedreigd geweest zou zijn door Daesh en indien hij niemand zou laten deelnemen dan zouden ze hem vermoorden. U gaf zelf aan dat Daesh u nooit persoonlijk vroeg jihad te voeren, maar dat ze altijd naar de imam van de moskee gingen (DVZ vragenlijst d.d. 10/03/2020). Er is hier in uw hoofde met andere woorden geen sprake van een persoonlijke vrees.

Na uw vertrek zou Daesh de madrassa, moskee beschadigd hebben. De reden van deze aanslag was dezelfde reden waarom u het land verliet namelijk omdat Daesh de imam beval studenten te sturen om deel te nemen aan de jihad, maar dat de imam weigerde dit te doen (NPO, p. 17). Hoewel de dreigementen die de leden van Daesh uitte aan de imam van uw madrassa de reden waren voor u om het land te verlaten is uw kennis over de aanslag van Daesh op de madrassa zeer beperkt. U wist enkel dat het gebouw volledig werd vernield, maar op de vraag hoe het werd beschadigd zei u dat het werd beschadigd omdat zoveel studenten vertrokken en niet hoe het werd beschadigd. Na verschillende keren gevraagd te hebben hoeveel mensen er omkwamen zei u uiteindelijk dat iedereen die naar het gebed kwam, zo een 50 tot 60 mensen, omkwam. U wist niet of er overlevenden of gewonden waren ondanks het feit dat u uw vader aan de telefoon sprak over dit incident. Volgens u zou er over dit incident niet gesproken worden tussen Afghanen onderling in het opvangcentrum en zou u dus uit die hoek geen extra informatie kunnen vergaren. Ook van uw vader zou u geen informatie meer gekregen hebben want u zei dat u uw vader niet meer sprak wanneer er u gevraagd werd wat er gebeurde na de aanval (NPO, p. 17-18). Die laatste stelling is dan ook opmerkelijk omdat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u uw familie nog twee keer kon bereiken sinds u in België woonde (NPO, p. 6) en u uw vader al sprak over het incident toen u in Frankrijk was (NPO, p. 17). Wat er ook van zij is het merkwaardig dat u wel op de hoogte was van een incident van deze schaal, maar verder helemaal geen informatie daarover kon delen. Door uw gebrek aan kennis over dit incident dat een directe link heeft met uw redenen van vertrek komt uw volledige vluchtaanleiding op de helling te staan."

5.1.5. De hierboven weergegeven motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.6. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt om de overwegingen van de commissaris-generaal, die pertinent zijn en door de Raad worden overgenomen, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker volhardt dat hij niets anders dan de waarheid heeft verteld, doch dit niet-geconcretiseerd betoog kan bezwaarlijk volstaan om de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Ook het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in de afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, volstaat niet om deze bevindingen te weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen vanuit zijn specifiek referentiekader moeten worden beoordeeld, maar

concretiseert niet waaruit dit referentiekader dan wel bestaat, laat staan dat hij *in concreto* aantoont hoe dit kader een impact zou hebben gehad op zijn verklaringen of op de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal. Waar verzoeker nog stelt dat hem bezwaarlijk kan worden verweten geen kennis te hebben van bepaalde specifieke details, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing werd gewezen op vele vaagheden, inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die tezamen genomen, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden regio van herkomst en het vluchtrelaas. Het gaat hierbij bezwaarlijk om enkele details, doch omtrent elementen die de kern van zijn relaas raken. In de mate dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een te subjectieve beoordeling van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit de inhoud van de beslissing. De Raad benadrukt bovendien dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.1.7. Door verder louter te benadrukken dat Daesh nog steeds actief is in zijn regio van herkomst en dat zij nog steeds rekruteren, zodat hij bij een terugkeer blijvend zal worden gevisieerd omwille van zijn “politieke overtuigingen”, verduidelijkt verzoeker niet hoe hij hiermee een persoonlijke vervolgingsvrees wenst aan te tonen. De Raad herhaalt dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn regio van herkomst en dat hij ook niet heeft aangetoond dat er in zijn hoofde sprake is van een persoonlijke vrees voor rekrutering. Het louter wijzen op de aanwezigheid van Daesh in Afghanistan – wat door de commissaris-generaal ook niet wordt betwist – staat geen andere beoordeling van zijn zaak toe.

5.1.8. Wat betreft de neergelegde taskara, brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“De door u neergelede taskara, uitgegeven op de 12e van de 1e maand 1398 (= 1 april 2019), is niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Er dient gewezen te worden op de prevalentie van corruptie en documentenfraude van Afgaanse documenten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waardoor de bewijswaarde van dit document zeer gering is. De enveloppe die u neerlegde toont uw herkomst en / of problemen aldaar niet aan.”*. Deze beoordeling wordt door de Raad bijgetreden. Door louter te wijzen op het beperkt gebruik van authentieke documenten in Afghanistan en het gegeven dat de commissaris-generaal weinig bewijswaarde hecht aan Afgaanse documenten, brengt hij geen nieuw element aan dat leidt tot een andere beoordeling.

5.1.9. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de adjunct-commissaris rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekers de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is, terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de

erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. In zoverre verzoeker uit de zinsnede “*de gevolgen en levensomstandigheden van verzoeker met betrekking tot [...] re-integratie als afwezen asielzoeker werden niet onderzocht*” moet afleiden dat verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, wijst de Raad op het volgende.

5.1.12. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-

71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.13. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker beperkt zich ter terechtzitting tot het verwijzen naar zijn verblijf in België en dat hij alhier aan het werk is. Dit uiterst summiere betoog mist evenwel de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

5.1.14. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering. Aldus is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.15. De Raad wijst er ten slotte op dat verzoeker niets inbrengt tegen volgende passage in de bestreden beslissing: “Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 1 september 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

5.1.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige

Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Ook al wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente regio van herkomst – een beoordeling die verzoeker ook niet aan het wankelen heeft gebracht – kan alleszins worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in de provincie Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen concrete persoonlijke omstandigheden aan, die zouden leiden tot het verhogen van het risico in zijn hoofd. In de mate dat verzoeker dienaangaande verwijst naar zijn "*militaire profiel, waarover geen enkele twijfel bestaat*", kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker *in casu* nergens heeft voorgehouden een militair profiel te hebben, laat staan dat dit geloofwaardig werd bevonden.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een intern vluchtalternatief dringt zich niet op.

5.3. Waar verzoeker in zijn conclusie nog verwijst naar het arrest nr. X van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer *in casu* geactualiseerde landeninformatie voorligt.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES